מתירין גמזיות של הקדש של חרוב ושל

, שהמה ופורציז פרצות בגנותיהן ובפרדסותיהן

כדי להאכיל נשר לעניים בשני בצורת בשבתו'

ובימים מובים ונותנין פאה לירק ומיחו בידם

וליטעמיך ששה שבעה הוו א אלא סמי

מכאן קצירה: קוצר לשחת ומאכיל לבהמה:

תנן התם מאלו מפסיקין לפאה אהנחל

והשלולית בודרך היחיד ודרך הרבים ושביל

הרבים ושביל היחיד הקבוע בימות החמה

ובימות הגשמים יוהבור והניר וזרע אחר

וקוצר לשחת מפסיק דברי רבי מאיר וחכמים

אומרים אין מפסיק יאלא א"כ חרש אמר

רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן ר' מאיר

בשימת ר"ש אמרה דאמר יקצור ויאכיל אף

משהביאה שליש יו אלמא קסבר כל לשחת

לאו קצירה היא יתיב רבה וקאמר לה להא

שמעתא איתיביה רב אחא בר הונא לרבא

יאכלה החגב קרסמוה נמלים שברתהו הרוח פאכלה

הכל מודים חרש מפסיק לא חרש אינו מפסיק

הכל מודים מאן רבי מאיר אי אמרת בשלמא

מתני' בשלא הביאה שליש ברייתא דחרש

אין לא חרש לא יו בשהביא שליש אלא

אי אמרת מתניתין נמי בשהביא שליש

רבי אמר ומה התם דקצירה יו יי(דהתם) אמר רבי

מאיר לא שמה קצירה הכא לא כל שכן אלא

רבי מאיר בשיטת רבי יהודה אמרה דאמר

אימתי בזמן שהתחיל עד שלא הביא שליש

אם אם שליש אסור עד שהביא שליש אסור

אימר דשמעת ליה לרבי יהודה לבהמה

לאדם מי שמעת ליה דאם כן הוו להו תלתא

תנאי אלא כי אתא רב דימי אמר רבי מאיר

בשימת רבי עקיבא רבו אמר וו (6) אף לאדם

נמי לא הויא קצירה דתנוף המנמר וו שדה

ושייר בו קלחים לחים רבי עקיבא אומר פאה

ים לכל אחד ואחד וחכמים אומרים ימאחד

על הכל ואמר רב יהודה אמר שמואל לא חייב

רבי עקיבא אלא במנמר לקליות אבל במנמר

לאוצר לא איני והא כי אתא רבין אמר רבי

יוחנן מחייב היה רבי עקיבא אף במנמר לאוצר

מתירין גמזיות של הקדש. בהנאה. מן ענפים של חרוב ושקמה שהיו

אומרים אבותינו לא הקדישו אלא קורות עיקר האילן ואנו נתיר

ורבנן גזרו שמא יעלה ויתלושוי: ונותנים

פאה לירק. ואין פאה נוהגת בה דכלל

אמרו בפאה כל שהוא אוכל ונשמר

ומכניסן לקיוסי) ואמרינן (שבת דף סת.)

מכניסו לקיום למעוטי ירק וכי יהבי

פאה מפקעי לה להך פאה ממעשר

שלח כדין: מפסיקין לפחה. לתת

שתי פאות: שלולית. מקום שמי גשמים

שוללים שסח ואם יש שם זריעה מכאן

ומכאן נותן פאה לכל אחד ואחד דההיא

שלולית מפסקה להו: ודרך היחיד.

ארבע אמות: ודרך הרבים. ט"ז אמה: ושביל רבים או יחיד הקבוע

בימות החמה ובימות הגשמים. י] אי

לא קביע לא מפסיק דמקום לר הוא

ולא חשוב: והכור. שדה בור שבין

שתי זריעות וכן שדה ניר וזרע אחר

שורע עדשים בין שתי ערוגות של

חטין: יא וקולר לשחת מפסיק. לתת

פאה לכל אחד כשחגמר בישולו

לקצור (כ): וחכ"ה הין מפסיק. קוצר

לשחת אלא א״כ חרש יבו מקום הקרחה

והוה ליה שדה ניר אבל לא חרש לא

דקולר לשחת תחילת קלירה היא וכי

גמר בישוליה וקצר ליה לכוליה שדה

כגומר קלירתו דמי ופאה אחת על

הכל: רבי מאיר. דלא חשיב קולר

לשחת קלירה בשיטת רבי שמעון יגן

אמרה (נ): להא שמעתא. דא"ר

יוחנן רבי מאיר בשיטת רבי שמעון

דמתני' אמרה: אכלה חגב.

ידן לאמצע שדהו. דרך חגב לאכול מלמעלה

דרך נמלה לקרסם קנה השבולת

מלמטה: רבי מאיר. דאמר קולר לשחת

מפסיק בלא חרש הכא מודי: אי

המרת בשלמה מתניתין. דפחה דקתני שו]

לשחת מפסיק לר"מ בלא הביא שליש

דלאו קצירה היא וברייתא דחגב ונמלים

דקתני חרש אין לא חרש לא משום

דתחילת קנירה היא בשהביא שליש

שפיר ולח כרבי שמעון סבירה ליה

דאפילו בהביא שליש קאמר רבי שמעון

דלשחת לאו קצירה היא: השתא ומה

דאדם קא קצר ליה אמר ר"מ לאו

קלירה היא: הכא. חגב ונמלים קלרי

לה: לא כל שכן. דלא תיהוי קלירה:

התם. דקתני

אלא ר"מ. דאמר לא הביא שליש לא הויא קצירה וכי הביא שליש

הויא קלירה: בשיעת ר' יהודה. דמתני' אמרה: לאדם מי שמעת

ליה. דאפילו לאדם כי לא הביא שליש לא תיהוי קצירה ור"מ אפילו

בקולר לחדם כגון שחת לקליות נמי חמר דקתני קולר לשחת מין ומפסיק

ולא קתני קולר לשחת לבהמה מפסיק: דאם כן. דאף לאדם נמי

א"ר יהודה: הוו להו חלחה הנחי. במתני׳ תנח קמח חומר בהדיח

לבהמה ואתא רבי יהודה למימר אימתי בזמן שהתחיל עד שלא

הביא שליש ואפילו לאדם נמי שרי ורבי שמעון אומר אף יקצור

לכתחילה יו מאכיל לאדם משהביא שליש אם כן אתא רבי יהודה

למלוק וקיימא לן בסנהדרין בפ' זה בורר (דף כה.) כל מקום ששנה ר' יהודה אימתי אינו אלא לפרש ובמה למלוק: אף לאדם נמי לא הויא

קלירה. עד שלא הביא שליש: המנמר. קולר שורה ומניח שורה דהוי

שדה מנומר: קלחים לחים. דאי הוו גדלי כל לרכן דכ"ע פאה

אחת על הכל דתחילת קצירה היא: ואמר רב יהודה כו' לקליות.

דהיינו דומיא דשחת שלא הביאה שליש שקלרו לאדם דקליות לאדם נינהו ואפ"ה לר"ע לא הויא קנירה: לאולר. שבישל כל לרכו ומלקט

שליש אית ליה דקצירה היא כדקתני לעיל אכלה חגב וכו':

סבר

קולר לשחת מפסיק

ל) [ב"ב נה. פאה פ"ב מ"א. ב"ק
 סא.], ב) מוספמא דפאה פ"ק
 ה"י, ג) ל"ל דאדם. ל"ק, ד) פאה

ו) [בילה ב:], ו) [פאה פ״א מ״ד],

ה) וב"ק סח.ו, ע) ונדל"ל שבילו,

עו א מיי' פ"ג מהלכות מתנות עו א מייי פייג מהנכת מתנות עניים הלכי 2: עח ב מייי שם הלכה ג: עם ג ד מייי שם הלכה ד: פ ה מיי' שם הלכה ה: ו [מיי' שם הלי"ח]:

רבינו נרשום

ונותנין פאה לירק ומיחו בירם. דתנן כל שהוא אוכל ונשמר ולקיטתו כאחד חייב במעשר. וגזרי דאי יהבי פאה אתי לאפרושי מן ירק דאינו חייב על שהוא חייב: קוצר לשחת עד שהוא חייב: קוצר לשחת מסכיל לבהמה. קודם לעומר בין הביאה שליש בין לא הביאה שליש קוצר לשחת להאכיל לבהמתו: א"ר יהודה אימתי קוצר לבהמה בזמן אימתי קוצר לבחמה בזמן שהתחיל לקצור לבהמה קודם שהביאה שליש קוצר אף לאחר שהביא שליש אבל לא התחיל לא. דכבר ראויה לאדם. ר' שמעון אומר כו': ואלו מפסיקין לפאה. דאם היה שדה "מסיקין לפאה. דאם היה שדה גדולה מלאה תבואה והיא של אדם אחד ובתוך השדה עובר נחל או שלולית של גשמי׳ או נחל או שלולית של נשמי או דרך יחיד שהוא רחב (ש") ור"א] או דרך רבים שהוא שביל רבים שהוא רחב (ש") או יחיד הקברע או שדה בור או שדה כיר או שדה בור או שנקצר לשתת לבהמה באמצע וו השדה כל אלו מפסיקי וו השדה כל אלו מפסיקי השדה וצריך להניח מאה מזה ומול לבד: וחדר או אור או שלו או ומול לבד: וחדר או צורך להניח מאה מזה ומול לבד: וחדר או צורך להניח מאה מזה ומול לבד: וחדר או צורך להניח מאה מזה ומזה לבד: וחכ״א קוצר לשחת אין מפסיק בשדה לחייבה שתי פאות אלא א"כ חרש באותו מקות אלא א"כ חרש באותו מקוב לשתת מיד הוי הססקה ואי לא לא: רי מאיר הססקה ואי לא בי חשר בשיטת רי כל לשתת לצורך בתמה אפ" בל לשתת לצורך בתמה אפ" בבי פאה לא הריא קצירה בבי פאה לא הריא קצירה בבי פאה לא הריא קצירה דוא לא שדה לחייבה בפאה א". אלא דום לחייבה בפאה א". אלא בדות היו היו בספאה שינו אים שקצירה ווא מוכסק שהיו החיר החייבה בשאה שקצירה בשל או שמעתא בשעה שקצירה ווא מעות א מעותה ווא מעותה מעותה ווא מעותה מעות פאות אלא א״כ חרש באותו גמורה. וקאמר להא שמעתא דר' מאיר בשיטת דר' שמען אמרה: אכלה חגב. באמצעית התבואה: הכל מודים מאן ד' מאיר. דאע"ג דאמר ר' מאיר קוצר לשחת מפסיק בלא חרש מודה הכא באכלה חגב וכר. דלא מפסיק אלא א״כ חרש דלא הויא קצירה בידי אדם: אי אמרת בשלמא מתניתי׳ אי אמרת בשלמא מתניתי דאלו מפסיקין לפאה וכר. בשלא הנביאה שליש וברייתא דאכלה חגב וכרי דחרש אין לא בשלא בשהביאה שליש. ואע"ג דהביא שליש כיון דלא אדם קצרה משום הכי בעי חרש שפיר: אלא אי אמרת אידי ואיר כשהביא שליש וכר. איר האיר לא ער אידי שורובו אידי שליש וכר. איר מאיר לאו שמה קצירה גמורה דתיהוי התחלת קצירה אלא מפסקת לפאה. הכא דלא הוי ע"י אדם כ"ש דמפסקא ולא היה צריך לשנות הברייתא: אלא לא אמר ר' מאיר בשיטת אלא לא אמר ר' מאיר בשיטת
ר' שמעון אלא בשיטת ר
י שמעון אלא בשיטת ר'
יהודה אמרה דאמר עד שלא
הביאה שליש לא הויא קצירה
ומפסקת. והא דתניא הכל
מודים חרש לאחר שהביאה
שליש: איחוד דשמעת ליה לרי הודה דלא הויא קצירה גמורה ומפסיק היינו כי קצר לבהמה. אבל אי קצירה לאדם מי שמעת אבל איקצירה לאדם מי שמעת ליה דלא הויא קצירה גמורה אפי קודם שהביא שליש הכא נמי גבי פאה כי קוצר לשחת קודם שמברא שליש נימא דתיהוי התחלה דקצירה גמורה ללא תפסיק ולא בשיטתו דלא המסיק דרי יהודה סבר דלא הויא קצירה אפי לאדם הוו להו תלהא תנאי בפתעיהי דת״ק סבר קוצר לשחת ומאכיל לבהמׄת דקצירה לבהמה לא הויא קצירה. אבל אי קצר לאדם הויא קצירה ואסור. ר′ יהודה סבר לא הויא קצירה קודם שהביא שליש אפי∕ לאדם. ור′ שמעון.

הפאה ממעשר כדפירש בהונט' וא"ת והא כיון דהוי הפקר פטור ממה נפשך וי"ל דהתנן (פאה פ"ו מ"א) ב"ה אומרים עד שיהיה הפקר בין לעניים בין לעשירים כשמיטה ואפי׳ לב״ש דאמרי הפקר לעניים הוי הפקר הכא הפקר בטעות הוא ופאה דפטור לב״ה כדדרשינן בספרי ובא הלוי כי אין לו חלק ונחלה עמך יצא זה שיש לו חלק ונחלה עמך: הבחל והשלולית. משנה זו במסכם

סבר

ונותנין פאה לירק ולא יתכן כלל חדא מדלא פריך עלה ששה שבעה הוו ועוד כי דייק מאן שמעת ליה דאמר מיחו ולא מיחו הוה ליה למידק מאן שמעת ליה דאמר גודשין לפני העומר שלא ברצון חכמים - גמזיותים וקא סברי אין מעילה בגידולין. ולהכי נקט חרוב ושקמה רבי יהודה: ומתירין גמויות של הקדש. וא"ת ויחלנו שוה מנה בסתמייהו לקורות קיימי: להאכיל נשר. פירות שתחת האילן שנשרו

על שוה פרוטה דבומן הזה שרי אפילו לכתחילה כדמוכח בסוף המקדיש שדהו (ערכין דף כט.) וי"ל דאסרום בקונם וכן יש לפרש מסותא דשנים לוחזין (כ"מ דף ו:) לי נמי דוקל בעלים הוא דיכול לפדות שוה מנה על שוה פרוטה דאיז סברא שיוכל כל אחד לפדות הקדש חבירו שוה מנה על

שוה פרוטה ויקחנו לעלמו: ונותנין פאה דירק ומיחו בידם

חבמים. לפי שהיו מפקיעין

פאה פרק שני ומפרש בירושלמי בגמרא שלולית כל שהיא מושכת נחל אע"פ שאינו מושך ופריך התם מכיון דתנינן דרך היחיד דרך הרבים מה לריכא אתא למימר לר אפילו דרך הרבים אינו מפסיק לאילן אלא גדר פירוש דקתני בתר הך בבא הכל מפסיק לזרעים ואינו מפסיק לאילן אלא גדר והדר פריך מכיון דתנינן שביל הרבים ושביל שי היחיד מה לורכה ונראה דגרסינן איפכא דזו אינה קושיא דהא איצטריך לאשמועינן דאפילו שביל היחיד מפסיק אבל איפכא פריך שפיר דכיון דתנא שביל היחיד שביל הרבים מה לריכא דאי משום אילן דסיפא אפי׳ דרך הרבים לא מפסיק ומשני להוליא הקבוע בימות החמה ואינו קבוע בימות הגשמים יה]: דרך הרבים ודרך היחיד. נסוף המוכל פירות (כ"ב ק:) תניא דרך היחיד ד' אמות דרך הרבים ט"ז אמה דרך מעיר לעיר שמנה אמות דרך ערי מקלט שלשים ושנים למות: אלא אי אמרת אידי ואידי בהבאת שליש בו'. ואם תאמר ולימא מתני' בהבחת שליש וברייתה בתבוחה

העומדת ליקלר ויש לומר דהתם אפיי חרש לא מהני א"נ אהא לא הוה לריך לאשמועינן דבעי חרש א"נ אין לחלק בין הביא שליש לעומדת ליקלר: אימור רשמעת דיה לרבי יהודה לבהמה לאדם מי שמעת ליה. נפרק כל שעה (פססיס דף כג.) גבי לא תאכלו אחד איסור אכילה ואחד איסור הנאה משמע ופריך והרי חדש דרחמנה אמר לה תאכלו ותנן קולר לשחת ומאכיל לבהמה ופי׳ שם בקונטרם קולר לשחת להאכיל לאדם ומאכיל לבהמה חטין גמורין והקשה ה"ר יעקב דאורליינ"ש דהכא משמע בהדיא דלבהמה איירי וכולה חדא מילתא קתני יש והא דדייק התם מהכא דשרי אסיפא סמיך דקאמר רבי יהודה איממי בזמן שהתחיל עד שלא הביא שליש אלמא שרי אפילו משהביאה שליש: לאדם מי שמעת דיה. הא דלא פריך כה"ג לעיל דקאמר ר"מ בשיטת ר"ש דאימר דשמעת ליה לר"ש לבהמה לאדם מי שמעת ליה משום דהכא לא פריך אלא מכח דא"כ הוי להו מלחא מנאי: במגמר דקדיות. היינו לא הביאה שליש דהא לר"מ בלא הביא שליש איירי כדאמרן לעיל ומנמר לאולר היינו הביאה שליש:

ע"מ לאלרו וליישנו: אף במנמר לאולר. ורבי מאיר בשהביא

הגהות הב"ח

 (a) גפ" דאף לחדם נמי:
 (b) רש"ד דיה וקולר לסחת וכו"
 לקלור את שדות הגשארות
 מב" הצדדים הס"ד: (1) ד"ה
 כ" מחיר וכו" בשיעת כ" שמעון ר' מחיר וכו' בשיטת ר' שמעון דמתניתין אמרה להא שמעתתא הח"ד יחידו הס"ד ותיבות דא"ר יוחגן ר' מאיר בשיטת ר' שמעון דמתניתין ממרה נמחה:

מוסף רש"י

ונותנין פאה לירק. והוא פטר מן הפאה כדמפרט כמפרט מו הפאה כדמפרט בגתרא ומידו. מטוס דקא מפקעי ליה ממעשר שהיו עניים אוכלין אומה פיאה בטיבלה דסבורין שהיא פיאה גמורה, ולקט שכחה ופיחה פטוריו מו המעשר מכאז קצירה. וקולרין סמי מכאן קצירה. וקולרין לג גרסינן דהא היתר גמור הוא לג גרסינן דהא היתר גמור הוא דקיימא לן במנחות וכו' דתק (מס כה). אין מניאין סולת למנחה לא מבית השלחין ולא מבית השלחין ולא מבית השלחין ולא מביר לשותר דאין מנחמו באה כשירה לשות מדר האין מנחמו באה בשלחים באחרים באחרי ממנו דבעינן משבח ארן ישראל דילפינן המס ג"ש ארן ארן (שם נה:). ואלו מפסיקין לפיאה. להנית פיחה בכל חתת הגחל. א"ר יוחנן אמת המים המחלקת שלל לאגפיה דרך הרבים. ט"ו שלל למפיס דרך הדרים. ט"ז למניס דרך הדרים. ט"ז למו מ לם זו ל זריעה לשם (רשב"ם ב"ב נה.:).

שימה מקובצת

לא סמי מכאן קצירה. דוראי קצירה ברצון חכמים היא קצירה דקצירה מותרת לכ"ע והקשה רש"י אע"ג דאמר ר"מ לעיל מוצאין שוקי ירושלם כוי שאני החם דמרבה במלאכות רומינה והרכבדה ואירא בטחינה ובהרקדה ואיכא למיגזר דלמא אתי למיכל מיניה א"נ שאני הכא דמשום פסידא התירו דהא קמן דאסרו גדישה משום דלא פסידא לאשהויי מיהו דר"י אדר"י קשיא דהכא אמרינן דאגדישה מיחו ולעיל אמרינן דאגדישה מיחו ורעיל אמר ברצון חכמים היו עושין הלא גזר דלמא אחי למיכל מיניה וי"ל דלעטר [שוקי] ירושלים בפירות התירו דהוי כמו פסידא וא"ת היכי פריך לעיל מיניה אחמץ דגור דלמא אתי למיכל מיניה דלמא שאני הכא משום עיטור ירושלים דהוי כמו פסידא וי"ל בחמץ נמי כיון פסיוא ויייל בוונון בני בין. דאיכא למיגזר דלמא אתי למיכל מינה אין א) לך הפסד גדול מזה ומשום הכי פריך מינה: 5] תיבת אלמא נמחק: ג] בשהביא שליש שפיר: ד] דקצירה דאדם: 5] תיבות אבל אם התחיל עד שהביא שליש אסור נמחק: 1] אמר שליש אסור נמחק: 1] אמר מ] פיאה מכל ואות ל' נמחק: . ט] בהנאה היו מתירין ענפים:

י] הגשמים ואי: י6] וקוצר לשחת אם קצר לשחת את אמצע שדהו ועשה קרחת בינתים מפסיק: יכ) חרש את מקום: יגן ר' שמעון דמתני':

ר"מ

הורא קצורה. אבל אין צבור להור מהור אין צבור הורא בעירה ברל א הורא קצירה ואוסור. רי יהודה מבהר א הורא קצירה ואוסור. רי יהודה מבהר א הורא קצירה ואוסור. רי יהודה אורה אביר היי הורא מביר א הורא קצירה אבל היי א בשבים כלומר דאף בשביל הרבים בעינן קבוע בימות המשמים ולא דאי רי יהודה אורה אביר האור אפירה אור אפירה באורה ומפסיק למאד לאו בשיטת רי יהודה אורה אבר האור אורא בשיטת רי יהודה אורה אלה האור אפירה באורה ומפסיק למאד לאו בשיטת רי יהודה אורה אור אפירה באור היי אבר לא הור אפירה בור מוכמר שדהו. וקובר במקומות מקומות מקומות שביע מבעט: רי עקיבא קאמר דאמר אף לאדם לא הויר אפירה בורה היי אבירה בורה ומים שדיר. דהי דכנמר לא הויא קצירה בורה אלא חייב רי עקיבא פאה מכל אור הויא אומר לא הוי הפסקת מביר עקיבא פאה מכל אור בממר לקליות. דלא הביא שליש ואוכלה קלי מיד דלא הויא קצירה במורה. אבל במנמר כשהיא יבשה לצורן אוצר הויא קצירה אורה שליש ואוכלה קלי מיד דלא הויא קצירה בורה. אבל במנמר כשהיא יבשה לצורן אוצר הויא עקיבא לא במנמר לאליות. דלא הביאה שליש והרכי מוקמת רי מאיר בור במנמר לאוריב רי עקיבא אור שהביאה שליש והרכי מוקמת רי מאיר איני והא כי אתא ומריים מיים שליש הורכי מוקמת רי מעיבא. באור מחייב עקיבא אור הויא עפירה אור הויא עצירה בורה אינים היה עליש הורכי מוקמת רי מעיבא: עינו הא כי את ורכי עקיבא אור הביא שליש והביאה שליש והרכי מעיבאה שליש ורכי מוקמת רי מאיר בייה שליש הורכי מוקמת היה שליש הורכי אור שליש הורכי אור שליש הורכי אור שליש הורכי אורש הור איי ביות הור אורש היים הורכי אורש הורי עינו אורכלה הלי מניקרא. איני והא כי אתא ורי מחייב היה עליש הורכי אורש הורכי אורים הורבי שליש הורכי אורש הור שליש הורכי הורכי אור הורכי אורב במנמר לאוור אורכלה הורכי הור